

kao pijesak

LICE

Posmatrajmo sad Lice koje
 Iz tamnog predvorja ulazi
 U svjetlo. Lice prividenja
 Što brazdaju ga nježnost, ponos
 Strah, jedva skriven
 Kao i strast i slabost kao jedno —
 A milion još masnih tragova, isprepletenih
 Jedva naznačenih i šutljivih
 Izmiče opažanju

Prevrnuta ledina stere se, suvo
 Zija rastrzano. Tek zasivi žila zlata...
 Pokidanim korjenjem koje ne upija
 Ni kišu. Napeto, iskošeno k nekorisnom nebu
 Trepti

No prestarjelo, ispucalo
 Lice-freska još se drži zida
 Donji slojevi izbijaju i mješaju se
 Sa gornjim, novijim, bolje usčuvanim;
 A raznorodni događaji prikazani
 U njima prepliću se
 Tek probuđeno i usnulo jedva —
 Zbivanja pretapaju. Stižu. Množe!
 Uzroci prethodnih i posljedice potonjih
 Sačinjavaju to jedinstvo koje poznajete. Jedinstvo
 Izvan određenog smisla, no prepuno pitoresknog blaga
 Kao lice Rembrandta!

Ali, to lice nalik drugim — uzvišenja
 Ogrebotine podlivene, crvenim. Boje
 Izmjenjene drugim bojama ispod njih
 Vaskrslim. Ili tek slučajnošću stvoren
 Pentimento neprestanih prilagodavanja —
 Zastalo je.

Zagnjurenno, stište se u grč, grimasu
 I u razlabavljenu izbjegličku opuštenost zahvata
 Tinja u mraku. Opustošeno. Mekoća ga ostavlja
 Kao koru debla. Pokretljivost
 I zbir svjetlosnih odraza...

Pa i onda, kad uspore
 Mijene su zamjetne, samo traju tiše
 Pored svijeće, u dugom bdijenju
 Poput špila u kojem nečujno
 Nevidljiva ruka otvara pasijans.

Potom oblačno se nadstere nebo
 Ubrizgaju se sjenke. Poduhlost...
 U odaji, tamnoj, zasvođenoj nisko
 Zaptivenog uzduha; umiveno
 Hranjivom svježinom podzemne vode
 — Koja putuje žilicama nalik njegovim —
 Balsamovano, skoncentrisano; lice risa

I tad, mada daleko od ispitujućeg pogleda
 Tek naslućeno u predvorju. Utisnuvši oči
 U spokojavajuće nabore Zemljine halje
 Duboko. To lice se mijenja. Mijenja — možda jeca,
 Možda samo hini plač u želji da izjednači se
 Sa onim koje tvoje milosne ruke, usne
 Zasipaju.

ROBINSON

Ostavivši kosti i vatru što trne
 Divljaci su
 Otplovili. U daljini
 Bijeli se njihovo grubo jedro.

Ne, strah te nije...
 Danju rastu mirisi
 Noću zvuci

Pitomljena, priroda je primirena. Uokolo
 I urođenik neki neumjereno zaljubljen u tvoju hrabrost
 U koru drveta urezani dani tvojih uspjeha
 Sa dna već počinju da zarastaju.

Divno je biti mlad i osjećati tako
 Posjednik ćutanja. Odvojen. Znalac i vladar.
 Bogat riječima koje su bile. Koje
 Značenja više ne mogu
 Zatamiti.

Lice — mirno kao pijesak
 I kao pijesak tek naborano
 Kricima ptica budio te žustri istok
 Od njihovih jaja sit si. Muka ti je.

Gusta brada ti se spušta do pojasa
 I nešto kao umor se nadnosi, nježno
 Mislima zaokružuješ imovinu:
 Neupotrebljeno platno, daske
 Rasturenih brodova, vlažni barut
 I dvogled.

U sjenci drveta otpočineš u podne.
 Sjenka se izmakne, a tvoje hladne
 Oči upiru u pučinu. U dubinu horizonta
 Gdje kitu nalik živi zemlja koju si ostavio.
 Željan avantura i ljepote.

Rijetko sad odlaziš na drugu stranu otoka. Nepoznati
 Predjeli više te ne mame
 I tvoj grubi kožuh, i kapa od krzna
 Divokoze; čvorugav štap — sve posivjelo
 Pod suncem od kojeg su umiranja i radanja
 Neprestana.

Trajavao si među pokretnim i nepokretnim
 Na širini jednog ostrva; površini
 Dovoljnoj za bezbrojne. Sa zvjerinjem si
 Dijelio izvor, spočetka, svjež.
 Određivao umom. Pitomio kretanjom.
 Misao nastavljala mišicu. Jednu, drugu
 Dok sve nije stalo tvoje.

Sad: kraljevski te strah pohodi;
 Ko će pomusti kozu kad ruka ti zadrhti?
 Ko će papigu šarenu zabavljati zrnavljem,
 Uredno voditi dnevnik sa olupine iščupan,
 Unositi promjene dana i noći i godine?

U tebi — džungla je ostarila
 Trošiš posljednje zalihe mastila
 Čamci kojima si kretao nekad, nekud
 Tu su!

Debla. Trunu.
 Puna je tvoja zrelost i svugdje ti je dobro
 Od rijetkih brodova se skoro sklanjaš
 Tek po navici paleći vatru na brdu — taj signal
 Čije značenje tumači vjetar.